

ဆိုင်ကယ်လုလုလေးတွေ

ပုဂ္ဂိုလ်သေစေသော တော်သလင်းနေ့သည် ကျွန်တော် အား ကောင်းစွာဒုက္ခပေးနေတော့၏။ အကြံအကြားများပါမကျန် တရစပ်ထွက်နေသော ရွေးတို့ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွံနစ်နေတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး

San Zau Htun 13.10.2011

မှာလည်း ရှိမှရှိပါသေးရဲ့လားဟု ထင်မှတ်မှား လောက်အောင်ပင် ထုံကျင်နေတော့၏။ မဖြစ်ခံနိုင်ပါရိုးလား... ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုလည်း ကြည့်လေ။ အစိုးအကာမပါသော တီအီး ၁၁ ကားကြီး၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးနှစ်ဘက် ထောက် နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိထားပြီး လက်နှစ်ချောင်းကိုယှက်ကာ နောက်စေ့ပေါ်သို့ တင်ထားရလေတော့သည်။ ရုပ်ရှင်ကားများတွင် စစ်သုံ့ပန်းများအား ဖမ်းဆီးပုံနှင့် တူ လွန်းလှပါဘိတော့။ မိမိတို့သည် သူပုန်လည်းမဟုတ်။ ဓားပြလည်းမဟုတ်ပါဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဤနှယ် လူ့တန်ဖိုးကို လျစ်လျူရှုသော ဖမ်းဆီးနည်းကို အသုံးပြုမှန်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိတို့အား မမြင်စေလို၍ ချီရိတ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အား ဖမ်းဆီးစဉ်ကာလကပင် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီး မှာ ရွတ်တိုဘုရားတပေါင်း ပွဲတော်တမျှ စည်ကားနေပေရာ ဤအချက်သည် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ သို့သော်လည်း မိမိတို့အား မည်သည့်နေရာကို ခေါ်သွားမှန်းမသိစေလို၍သာ ဖြစ်ပေမည်။ ဤအချက်သည်လည်း မအောင်မြင်နိုင်ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီး ရွှေခေါင်း၏ 'ဦးစံရှားဝတ္ထုများနှင့် ကြီးပြင်းလာရသော ကျွန်တော်သည် ခေမုမဟုတ်ရကား ကားရပ်ပုံ၊ မောင်းပုံ၊ ချိုးကွေ့ပုံတို့ကို စိတ်ဖြင့်မှန်းပြီး ဟောသိမ်ကြီးဈေး၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ ပြည်လမ်း၊ ဦးစံစာရလမ်း စသည်ဖြင့် မှတ်သားလာနိုင်ခဲ့ပေသည်။ "ခဝဲခြံရောက်မယ် တက်...တက်" ဟူသော ကားစပယ်ယာများ၏ အသံကို ကြားရသည့်အခါ ဩ... မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံရောက်ပြီကိုး။ ဒါဆို တို့ကို ထောက်လှမ်းရေး ၆ နဲ့ ရေကြည်အိုင် တစ်ခုခုကို ဝိုင်းဝန်းချာပြီဟု ထွက်ဆီလိုက်၏။ များမကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့၏ တီအီး ၁၁ ကားကြီးသည် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ရာ ထောက်လှမ်းရေး ၆ ပဲဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆလိုက်ရပါတော့သည်။ မြန်လမ်းအတိုင်း မောင်းချလာသော ကိုရွတ်အီးသည် လက်ယာဘက်ကို ထပ်မံချိုးပြီးနောက် ကုန်းခပ်မြင့်မြင့် တစ်ခုကို တက်ကာ သက်ပြင်းခပ်ကြမ်းကြမ်းတစ်ခုမှတ်

ထုတ်ပြီးနောက် ရုပ်ချလိုက်လေတော့သည်။ "ဟေ့တစ်ယောက်မှ ခေါင်းထောင်မကြည့်စေနဲ့၊ တစ်ယောက်စီဆင်းခိုင်း၊ ဒါအရင်ယူ၊ ဟေ့ကောင်... သော့ဖွင့်ပြီး ပလား" စသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံများကို ကြားနေရသဖြင့် ဧကန္တတော့ ဒီနေရာဟာ ရုံးခန်းတစ်ခုခု (ဒါမှမဟုတ်) ကင်းတဲတစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မည်ထင်တယ်ဟု ထွက်ချက်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြန်းခနဲ ကျွန်တော်ခေါင်းကို အဝတ်ကြီးတစ်ခု စွပ်ချလိုက်ပြီး 'ထ'ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ခြေကျင်နေသည့်ကြားမှပင် အသာဖြည်းဖြည်းထလိုက်ရ၏။ တစ်ဖန် 'ခုန်ချ'ဟုဆိုပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ မမြင်မကန်း ရမ်းခုန်ချလိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာ သံပုံပေါ်တည့်တည့်ကျသွားသဖြင့် သက်သာရာရသွားပေသည်။ ထို့နောက် "က...ထ"ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းအား လူတစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြမ်းဆွဲခေါ်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အောက်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရပြန်တော့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော်အား 'ရှေ့မှာတန်း ခေါင်းငုံ့'၊ 'ရေမြောင်းရှိတယ် ကျော်လိုက်'၊ 'လှေကား ထစ်တစ်ခုရှိတယ်' စသဖြင့် တတ္တတ်တွတ် ပြောပြီးစေခိုင်းလာလေသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ရှေ့ကထောက်လှမ်းရေးစာအုပ်များ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့်အားလျော်စွာ 'ခေါင်းငုံ့'ဟု အမိန့်ပေးသူက 'လုံးဝမငုံ့'ဘဲနေသည့် အဖြစ်ကို သံသယဝင်ပြီး နောက်ပိုင်း ထိုသူစေခိုင်းသမျှကို လိုက်မလုပ်ဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ "သံဆူးကြိုးရှိတယ် ခေါင်းငုံ့"ဟု ထိုသူက ပြောလာသောအခါ ကျွန်တော်က မငုံ့ဘဲ တည့်တည့်ဝင်တိုးပစ်လိုက်ရာ ဘာသံဆူးကြိုးနဲ့မှ မညှိဘဲ ရှိလေသည်။ အနီပုဂ္ဂိုလ်... ထိုပုဂ္ဂိုလ်... ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်... အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူကြံစည်မှုပျက်ပြားသွားသဖြင့် ဒေါသပွားကာ ကျွန်တော်အား သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေရာ ကံအားလျော်စွာ မျက်နှာနှင့်မတိုက်မိဘဲ ပန်းနံ့သာတိုက်မိသဖြင့် သက်သာသွားရပြန်လေသည်။ သည်နောက်မှာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူကြံစည်ချက်များ ကုန်ဆုံးသွား၍ထင် ကျွန်တော်အား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ထည့်

လိုက်တော့၏။ အုတ်နံရံနှင့် ကျွန်တော်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားဖြင့် ကပ်ထားခိုင်းပြီးနောက် 'နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့'ဟု အမိန့်ပေးကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အခန်းအပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်မှာဖြင့် ငိုအားထက်ရယ်အားသန်... ဘယ်နှယ်... ခေါင်းစွပ်ကြီးစွပ်ထားတဲ့ဟာ ဘာမှမမြင်ရတဲ့ သူက လှည့်ကြည့်တော့ကော ဘာမြင်ရမှာမို့တဲ့၊ အကန်းကို တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် မလုပ်နဲ့လို့ပြောသလိုချည်းပါလား။ ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်၏လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြန်ပါသေးသည်။ ဩ... ဒုက္ခဒုက္ခ... အခုထွက်ပြေးပါလို့ ခိုင်းရင်တောင်မှ မမြင်မကန်းနဲ့ ဘယ်သွားရမှန်း ဘယ်လာရမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်။ လိပ်ကို မျက်နှာအဝတ်နဲ့စည်းပြီး ပက်လက်လှန်ထားသလိုပါလား။ မကြာခင်မှာပဲ အသံခပ်သြသြတစ်ခုက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဒါက ဇင်ဝိုင်း၊ ဒါက ဇာကနာ၊ ဒါက မိုးဝင်း စသည်ဖြင့် တစ်ခန်းစီ တစ်ခန်းစီလိုက်၍မိတ်ဆက်ပေးနေပါတော့၏။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် လူလေးငါးယောက်ခန့် ကျွန်တော် ရှိနေရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ 'မင်းက ဇာကနာလားကွ'ဟူသော ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသံနှင့်အတူ အံ့ခနဲရိုက်လိုက်သော လက်ဖဝါး၏အရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ နဖူးမှာ အုတ်နံရံနှင့် မိတ်ဖွဲ့သွားရကာ ကြယ်တွေလတွေသည် စိကာတန်းကာ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ 'ဟေ့ကောင် လုပ်စမ်းပါဦးကွ ဒို့အရေးလေး ဘာလေး'။ "ဒီမိုကရေစီ အော်ပါဦးကွ" "ဟေ့ကောင် အီမာ ပီတာ ကီစောင် လုပ်စမ်းပါဦး" စသည်ဖြင့် ပြောလိုက် ထိုးလိုက်ဖြင့် အနီပုဂ္ဂိုလ်များမှာ စံချိန်စံညွှန်းမမီမှာစိုးသည့်အလား ကျွန်တော်အား တဖုန်းဖုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဝိုင်းထိုးနေကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာတော့ သမ္မတလူကြမ်းအဖွဲ့အလယ်သို့ ရောက်သွားရှာသော ရိုးရိုးအအရွာသားလေးတစ်ဦးလိုပင် ဖြစ်နေတော့၏။ သည်အထဲကောင်းကောင်းမထိုးဘဲ 'နောက်

လှည့်မကြည့်နဲ့'ဟု အမိန့်ပေးနေသေးသဖြင့် ဩ... သူတို့မျက်နှာကို မြင်သွားမှာ တော်တော်စိုးစိုးနေရှာကြပါလား။ ကိုယ့်ကို ပြန်မမြင်နိုင်တဲ့ သူ ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်တဲ့သူ တစ်ဦးကိုမှ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ရတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိပြီး အနီပုဂ္ဂိုလ်များကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ သူတို့ပဲ ညောင်းသွားလို့လား။ ကျွန်တော်ကိုပဲ သနားသွားလို့လားမသိ။ ခေတ္တအားလပ်ချိန် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်၏ကျောပြင်၊ ဝမ်းဗိုက်တို့မှာလည်း သူတို့ကြိုက်သလို ထိုးကြိတ်ခွင့်ပေးထားပြီး ယခုမှပင် အနားရလေတော့သည်။ သို့သော်လည်း 'နားပြန်လည်း မသက်သာ'ဟု ဘိသကဲ့သို့ အသံစူးရှနှင့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး... "ဟေ့... ဒါဇာကနာလားကွ" "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး"ဟူ၍ အမေးအဖြေလုပ်ကြကာ ထိုစူးရှနှင့်သည် အခန်းသံတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာပါတော့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ 'ဟေ့ကောင် ဒီမိုကရေစီတော့ မရဘူး ဒါပဲရမယ်ကွ' 'မအေ...' 'ငါ...မသား' စသည် ဖြင့် ကျွန်တော်တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမျှမကြားဘူးသော ဆဲနည်းဝေဆာ ပဒေသာဖြင့် အသုံးတော်ခံကာ သူ၏ ဒူးခေါင်း၊ လက်ဝါးစောင်း၊ ခြေထောက်တို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်၊ ကျောကုန်း၊ လည်ကုပ်တို့ကို မိတ်ဆက်နေပါတော့သည်။ အချက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် စိတ်ရှိသမျှ သုံးဆောင်ပြီးသည့်အခါမှာတော့ ဤစူးရှနှင့်သည်လည်း ခေတ္တအနားယူပြန်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ မနားရပါချေ။ "ဟေ့ကောင် ဆိုင်ကယ်စီးတတ်သလား... စီးတတ်မှာပါကွာ"ဟူ၍ သူ့ဘာသာသူ အမေးအဖြေလုပ်ကာ ထောက်လှမ်းရေးတပ်၏ နာမည်ကျော်ဆိုင်ကယ်ကို စီးခိုင်းပါတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်ဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်ချေ။ ခြေဖျားထောက်၍ ခြေထောက်ကို ကားနိုင်သမျှ ကားခိုင်းပြီး ဒူးကိုကွေးနိုင်သမျှ ကွေးခိုင်းထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို

(လက်ထိပ်ဖြုတ်၍) မြောက်၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အတော်ပင် ညောင်းညာကိုက်ခဲသော အလုပ်ပင်ဖြစ်၏။ ခြေထောက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်သည်အထိ ခံစားရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝန်းခနဲဖြိုလဲကျသံကြီးနှင့်အတူ 'ဟေ့ကောင် ဇင်ဝိုင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ထစမ်း' ဟူသော အသံကိုလည်းကောင်း၊ 'ကျုပ်တို့တပ်ထဲမှာ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာမရှိဘူး။ ဟေ့လူ ရုပ်စမ်း'ဟူသော ဦးအောင်မြင်မြတ် အခန်းမှ အသံကိုလည်းကောင်း၊ 'တရုတ်ထဲမှာတော့ မင်းတော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ' ဟူသည့်ကိုအမိန့်၏ အခန်းမှအသံကိုလည်းကောင်း၊ 'ကျွန်တော် မရပ်နိုင်လို့ပါခင်ဗျာ... တောင်းပန်တယ်ဗျာ'ဟူသော ဦးတင်စိုး၏အသံကိုလည်း ကောင်း၊ 'ဟေ့ကောင် မိုးဝင်း မအေ...ဆဲစမ်းပါဦးကွ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ကြောက်လှပါပြီခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တစ်သက်တာ တစ်ခါမှ ဒီလိုမခံစားဘူးပါခင်ဗျာ'ဟူသော နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်မှာ အာဏာပါးကွက်သားများအား ငိုယိုတောင်းပန်နေသည့်နှယ် ကိုညီဝင်းစိန်၏ အသံတို့ကိုလည်းကောင်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက်ကြားလာရတော့သည်။ ဒီအကောင်တွေရှေ့မှာ လဲကျလို့ အညံ့ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့ကြိုက်သလောက်လုပ်တောင့်ခံမယ်ကွဟု စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားတင်းလိုက်မိ၏။ သို့ငြားလည်း 'တင်းပြန်လည်း မသက်သာ'ဆိုသလိုပင် သူတို့ရှေ့မှာ လဲမကျသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကြသည်ထင် ကျွန်တော်၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို တဖုန်းဖုန်းနှင့် လာကန်ကြပါတော့သည်။ ဩ... ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်လို မထေရ်မြတ်ကြီးပင်လျှင် ခိုးသားငါးရာဝိုင်းရိုက်သည့် ဒဏ်ခံရသေးသည်ပဲ ကိုယ်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်တာ... ဝင်ရှိသ၍ ခံဦးပေါ့လေဟူ၍သာ ဖြေသိမိ၍ ကြိတ်မှတ်ခံနေရတော့၏။ သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ ကယ်တယ်ရှင်တစ်ဦးက ပေါ်လာပါတော့သည်။ 'ဟေ့...ဒို့ဆီကကောင်တွေ အကုန်ထွက်' ဟူသော အသံနှင့်အတူ 'ကိုဇာကနာ သက်သာသလိုနေပါ သက်သာသလိုနေပါ' ဟူ၍ ချိုသာပျော့ပျောင်းစွာ လာပြောလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးခြင်း ဘေးဒုက္ခ မှ ကင်းငြိမ်းချမ်းသာရတော့၏။ ညောင်းညာကိုက်ခဲနာကျင်မှုတို့က ယခုမှပင် စုပြုတိုးဝေ့

ရောက်လာတော့သည်။ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းနှင့်ပင် လက်မောင်း ကလေးနှိပ်လိုက်၊ ပေါင်ကလေးနှိပ်လိုက်ဖြင့် သက်သာရာရလိုရငြား ကျွန်တော်မှာ လုံးပန်းနေရတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် နူးညံ့သောအသံပိုင်ရှင်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး... "ကိုဇာကနာ... ခေါင်းစွပ်ချွတ်လိုက်ပါ... အေးအေးနားပါ။ အဲဒီမှာ ဖျာရှိပါတယ်၊ လှဲချင်လှဲနေပါ။ ကျွန်တော်ကို ခေါင်းစွပ်ပေး အပေါ်သွားချင်ရင် ဟိုထောင့်မှာ ဓွက်ရှိတယ်"ဟူ၍ ပြောလာပြန်လေသည်။ ခေါင်းစွပ်ကို သံတိုင်များအကြားမှာ လှမ်းပေးရင်း ကိုနူးညံ့၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ နှုတ်ပေါ်ပေါ်နှင့် ကုလားမင်းသား မိသွန်းနှင့်တူသော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို 'လျှပ်တစ်ပြက် မိသွန်း'ဟု အမည်ပေးလိုက်မိသည်။ သူထွက်ခွာသွားပြီးသည့်အခါမှာတော့ သစ်တလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချပစ်လိုက်မိတော့၏။ ကျွန်တော်၏ နားထဲမှာတော့ 'တရားမျှတပြီး လွတ်လပ်တဲ့ပါတီရဲ့ဒီမိုကရေစီ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပေးပါမယ်...' တပ်မတော်သားတွေဟာ မိဘပြည်သူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံရမယ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိရမယ်" ဟူသော စစ်အစိုးရခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်စောမောင်ဆိုသူ၏ စကားသံများကိုသာ ကြားယောင်မိနေပါတော့သည်။